

คณะศรัทธาเจ้า

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

โดยสามัญญ์สำนักของกิเลสนะ ไม่เชื่ออะไรเลย โดยสามัญญ์สำนักของกิเลส กิเลสทำให้เราไม่เชื่ออะไรเลย เพราะกิเลสมันเป็นพญามาร มารมันอยู่บนหัวใจของสัตว์โลก แล้วหัวใจของคนเป็นบ้านของมัน มันจะปล่อยบ้านของมันไปได้อย่างไร

โดยสามัญญ์สำนักคนไม่เชื่อ เพราะคนเกิดมามีกิเลสหมด แต่เพราะว่าเรามีคุณสมบัติ เรามีศีลอย่างมนุษย์สมบัติ ยังมีความเชื่ออยู่ แล้วความเชื่ออย่างนี้มีอยู่ที่จริงอยู่นะ พอไปเจอพระทำตัวไม่ดีสิ มันหมดเลย ใจนี้มันถอดหมดเลย แล้วเราก็จะไปเจออย่างนั้นอยู่ตลอดเวลา

ทีนี้เราจะบอกว่า โดยสามัญญ์สำนักเราต้องเห็นใจกัน เราต้องเห็นใจว่า อย่างทางตะวันตกมันไม่น่าเชื่อถือเพราะอะไร เพราะว่าโลกนี้พระเจ้าสร้าง ทุกอย่างนี้พระเจ้าหมดเลย เขาก็จะพูดกลับเลยว่าพระเจ้านี่ก็อย่าทำให้กูทุกข์สิ พระเจ้าบอกเป็นการทดสอบอีกล่ะ มันยังไม่มีเหตุผลใช้ไหม

แต่ของเรามันเป็นเรื่องกรรมทั้งหมด แล้วเราเชื่อของเรา คุณสิ โห้! ชีวิตเรานะ พวกไอนี้จะรู้ดี บวชมาทั้งชีวิตเลย มีแต่คนเขาค่า ไปที่ไหนมีแต่คนไล่ ไปอยู่ที่ไหนไม่มีคนชื่นชมหรือกรานี้ ไปอยู่ที่ไหนมีแต่คนด่า มีแต่คนโจมตี มีแต่คนทำลาย

แต่นี้พอถึงเวลาก็ย้อนกลับมาที่เรานะ เรานะบอกว่าเราพอใจ เราพอใจเพราะอะไร เพราะว่ากรรมมันอยู่ที่เรากระทำ เพราะเราทำอย่างนี้ เรายืนอยู่ในหลักใช้ใหม่ เราอยู่กับกรรมวินัย เราไม่โอนเอนตามใครเลย ไปไหนเขาก็เกลียด ไม่มีใครเขาชอบหรือกร คนที่ไปแข็งขึ้นกับคนอื่นไม่มีใครเขาชอบ

หรือ แต่ถ้าวรอนผ่อนปรนไปกับเขา เขาจะต้องการอะไร เราจะผ่อนไปกับเขานะ เขาจะไม่เกลียดเราหรือ แล้วสังคมมันจะได้อะไรขึ้นมาละ

แต่ของเราถ้าผิดนะ นิสัย มันผิดผิดเป็นผิด ถูกเป็นถูก ไม่มีดูหน้าปะจุมก จมูกใครมาขาดหมด มาหาคุณนี่ มึงผิดมา ถูกผิดขาดหมด ฉะนั้น ทำให้คนเขาไม่ชอบใจ โอ้ไม่ชอบใจตรงนี้มันแบบว่าเรามีพื้นมีฐานแล้ว แต่เมื่อก่อนมาใหม่ๆ ก็นั่นนะ โธ่! ในปัจจุบัน ฉะนั้นนี่ แถวนี่เขามาเขายังตกใจเลย เฮ้ย! นี่มันย้อนยุคเว้ย เฮ้ย! นี่มันย้อนยุค เขาไม่เคยเห็น ทั้งๆ ที่ไอนี้มันพื้นมีฐาน ไอนี้ของชีวิตประจำวัน แล้วยิ่งอย่างพูดเมื่อเช้า ทัศนคติด้วย การปฏิบัติด้วย โธ่! ไร้สาระอย่ามาคุย แหกตาทั้งนั้น แหกตาเพราะอะไร เพราะรู้ว่าแหกตาไง แต่พวกมึงไม่รู้ ไม่รู้เพราะอะไร เพราะมึงโดนแหกใจ

มันเป็นสามัญสำนึก เราไม่ต้องไปน้อยใจหรือ อย่างนี้กลับดี ถ้าเขาไม่บอกเรา เขาเก็บไว้ใจนะ เราจะไม่รู้อะไรเลย แล้วเราก็อพาเขาไปนะ เป็นกรรมด้วย เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะลูกมันจะสบประมาทพ่อแม่มัน พ่อแม่คุณนี่ โทษนะ โง่ฉิบหายเลย ไปให้คนหลอก คนไหว้คนทำไม เราไปไหว้ทำไม เราก็คคน เขาก็คน ไหว้ทำไม แล้วชาวบ้านเขาบอก “พระไม่มี มีแต่মনุษย์หัวโล้นห่มผ้าเหลือง” นี่เขาไปมอง ที่เราพูดไป หลวงปู่พรหมนะ หลวงปู่พรหมออกปฏิบัติครั้งแรกไปเจอหลวงปู่มัน “โอ้โฮ! หลวงปู่มัน ชื่อเสียงลือลือทั่วประเทศไทย ตัวเล็กๆ ขนาดนี้ ตัวเล็กๆ คนจะเชื่อได้อย่างไร”

หลวงปู่มันรู้วาระจิตนะ หลวงปู่มันใส่เลย “อย่ามองคนที่รูปร่าง มองคนให้มองจากข้างใน อย่ามองที่รูปร่าง”

โอ้โฮ! ซ็อกเลย เพราะหลวงปู่พรหมเป็นเศรษฐี เขาเรียกนายร้อย นายร้อย หมายถึงว่า มีสมบัติมาก แล้วสองคนตายไม่มีลูก เป็นเศรษฐีมาเก่า เพราะฉะนั้นตกลงกันว่าระหว่างภรรยาของท่านจะออกบวชด้วยกันทั้งคู่ สมบัติแจก ๗ วันไม่หมด ที่บ้านท่านนะ สมบัตินี้นะ เบิกออกมาหมดแล้วแจกชาวบ้าน ให้เข้าแถว แจก ๗ วันไม่หมด คือจะบอกว่าสถานะทางสังคมท่านเคยสูงมาก่อน ท่านเคยเป็นผู้นำมาก่อน ท่านเป็นเศรษฐีมา แล้วท่านสละของท่านมา แล้วมาบวช คนที่ปฏิญาณต้องมีเป็นธรรมดา แล้วได้ยินชื่อเสียงหลวงปู่มันมาแต่ดึกดำบรรพ์ พอไปเจอหลวงปู่มันที่เชียงใหม่ครั้งแรก “โอ้โฮ! ชื่อเสียงคับประเทศไทย ตัวนิดเดียว ตัวไม่ใหญ่ คนอย่างนี้หรือ ทำไมคนเขาศรัทธาขนาดนั้น”

พอท่านเข้าไปกราบ โคนบั้งเลย “มองคนอย่ามองที่รูปร่าง มองคนอย่ามองที่รูปร่างสัณฐาน มองคนไม่รู้วาระจิตหรอก”

นั่นนะ สอนจนหลวงปู่พรหมสำเร็จที่เชียงใหม่ หลวงปู่ขาว หลวงปู่พรหม หลวงปู่มั่น หลวงปู่ตื้อ หลายองค์สำเร็จที่เชียงใหม่

โยม ๑ : หลวงปู่เจี๊ยะละคะ สำเร็จที่ไหน

หลวงพ่ : เมืองจันทน์ กลับมาสำเร็จที่ตราด

โยม ๑ : ตอนอยู่กับหลวงปู่มั่น

หลวงพ่ : ยังไม่ถึง ท่านเล่าว่าท่านมาได้ที่ภูเขอะไรจำไม่ได้ เขาที่ตราด เขาอะไรนี่

เพราะว่าอย่างเรา ตรงนี้พูดถึง อย่างพระพุทธเจ้าสำเร็จที่โคนต้นโพธิ์ ทำไมพระพุทธเจ้ารู้ละ ถ้าคนที่จริงเขาจะรู้ว่าเราเกิดที่ไหน เดียวนี้เกิดที่โรงพยาบาลศิริราชหมดเลย เกิดในห้องนั้นละ ห้องผ่าตัดนั้นนะ ทุกคนเกิดที่โรงพยาบาลศิริราช นี่ก็เหมือนกัน เราเกิดที่ไหนคือเราบรรลุนิพพานมันจะรู้หมด ได้ตรงนี้ ที่นี้ เหมือนเราพาเรือจอดที่ไหนๆ เหมือนกับจิตมันสำเร็จที่ไหนๆ ตรงนี้สำคัญมากเลย สมมุติถ้าเราไม่รู้ปั๊บ เหมือนเราไม่รู้ที่เกิด เราไม่รู้อะไรเลย กุลอยมา กุลอยมานี้ กูไม่รู้หรอก

นี่การปฏิบัติใจ ถ้าไม่มีหลักมีเกณฑ์ ไม่มีขณะจิตที่เป็นนะ อย่ามาคุย เราไม่ใช่ลอยมานะ เราเกิดมาจากพ่อจากแม่ เกิดที่บ้านเลขที่เท่าไร เกิดที่นั่นๆ ดูพระสารีบุตรสิ พระสารีบุตรเสียใจมากแม่นะ ลูกของแม่เป็นพระอรหันต์ตั้ง ๗-๘ องค์ แต่แม่เป็นมิถิลาทัญญู เอ๊ย! ทำอย่างไรจะแก้แม่ได้ๆ ก็คิดว่าพระพุทธเจ้าจะแก้ได้ สุดท้ายนั่งพิจารณาของตัวเอง ตัวเองต้องแก้แม่ไป พอแก้แม่ พอวันจะตาย มันหมดอายุจะตายแล้ว ก็ไปลาพระพุทธเจ้าก่อน ลาเสร็จ ก็ว่าจะไปตายที่ไหน จะไปตายที่แม่จะไปแก้แม่ด้วย ไปตายที่ห้องเกิดไป ห้องที่เกิดนะ ไปตายในที่ที่แม่คลอดนั้นนะ

พอเดินเข้ามา แม่เห็น เพราะแม่เป็นเศรษฐี แล้วก็เสียใจมาก มันทัญญูว่าลูกของตัวเองไปบวชหมด เป็นพราหมณ์ไป แล้วลูกไปบวชหมดเลย ก็ยังต่อต้าน มันยังเกิดทัญญู ที่นี้พอเห็นลูกเดินมา “อ้อ! ลูกเราไปบวชตั้งแต่หนุ่มจนแก่ สงสัยรู้ความผิดแล้วจะกลับมาสิ” เห็นลูกชายเดินมา ยังคิดอย่างนั้นนะ ลูกชายก็ไม่รู้ ไม่สนใจ ก็เข้าไป ก็เป็นโรคท้องร่วง ก็เข้าไปอยู่ในห้อง พอท้องร่วง

อัครสาวก พอเริ่มห้องรุ่งเช้าใหม่ พอเริ่มสักที่ยังคืน มันมีเทวดาลงมาอุปฐาก เทวดามาเป็นแสง ฟุ้งเข้ามาเลย ฟุ้งเข้ามาในห้องใจ ให้เห็นนะ

เอ๊ะ! เข้าไปดู ไครมา ก็ยังไม่ลงนะ

พอใกล้ๆ สว่าง พรหมมา พรหมเข้ามาอุปฐากไป พอพรหมมาก็เป็นลำแสงฟุ้งเข้ามาในบ้านอีกแล้ว ทีนี้ฟุ้งเข้ามาในบ้านนะ แม่พระสารีบุตรก็ตามเข้าไปดูในห้องใจ “ไครมานะลูก”

“พรหมมา” พระพรหมจะมาอุปฐาก จะมารักษา มาช่วยพระสารีบุตร ก็เข้ามาจะอุปฐากว่า “เป็นอะไรๆ” พระสารีบุตรบอก “ไม่ใช่ มันเป็นโรคประจำตัว”

ทีนี้พอเข้ามา “ไครมา”

“พรหมมา”

พรหมนี้พวกอินทฺูเขาเคารพมากไป เขาเคารพพรหมมากเลย แต่พรหมนี้แค่ได้รับบาตร พระพุทธเจ้าไป พอบอกพรหมมาเท่านั้นนะ จิตมันก็เริ่ม เอ๊ะ! ลูกเราสำคัญขนาดนี้เขียวหรือ

พอเทวดามา โอ้โฮ! เขาเคารพเทวดา เขาเคารพ อินทร์ พรหมทั้งนั้นนะ โอ้โฮ! ลูกเรานี้ขนาดเขากราบไหว้อยู่ ไ้คนที่ถูกราบไหว้อยู่มาอุปฐากลูกชาย จิตมันก็เริ่มอ่อนตัวลง พออ่อนตัวลง พระสารีบุตรเทศน์เลย บอก “แม่ ไอ้พวกนี้นะ ไอ้พวกพรหม พรหมมา จ โลกา พรหมมานิมนต์ ให้พระพุทธเจ้าเทศน์เท่านั้นนะ เป็นคนอุปฐากพระพุทธเจ้าเท่านั้นนะ” พอพูดอย่างนั้นปั๊บ แม่ก็เริ่มฟังใจ ก็เทศน์เลย เทศน์แบบว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คุณของพระพุทธเจ้า แม่สำเร็จเป็นพระโสดาบัน

ฟังนะ เวลาจิตมันพลิกนะ สำคัญตรงนี้ พอจิตมันพลิก ร้องไห้ใหญ่เลย “ลูกไม่รักแม่ ลูกไม่รักแม่ ถ้าลูกรักแม่ ลูกต้องสอนแม่มานานแล้ว”

เมื่อกี้ยังว่าเลยว่าจะมาสึกอยู่ พอจิตมันพลิก เห็นใหม่ ต่อว่าลูกชายนะ “ลูกไม่รักแม่ ลูกไม่รักแม่ ถ้าลูกรักแม่ ลูกต้องสอนแม่มานานแล้ว” เพราะพอเป็นโสดาบัน จิตมันยอมรับแล้ว แต่ก่อนหน้านั้นนะทิวฐิ

แล้วย้อนกลับมาที่โลกที่เขามองศาสนาสิ แล้วมนุษย์มาไหว้มนุษย์ทำไม คนมาไหว้คนทำไม คนมาไหว้คนเพราะถ้าได้คู่กัน ต้องคู่กัน ชลระออกจากการแสดงออก ชลระถ้าไม่แสดงออกจะไม่ว่ามีชลระหรือไม่มีชลระ คนเหมือนคน ความคิดเราไม่รู้หรอก แต่เวลาแสดงออกมาถ้าไม่มีนะ พูดออกมาโกหกทั้งหมด ถ้าคนไม่มีชลระ เสียงพูดออกมาเป็นเสียงโกหก เสียงพูด แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่มีชลระพูดออกมา ชลระมันออกมากับพร้อมกับเสียงพูด มันไม่ใช่เสียงเฉยๆ ไง

เหมือนกับแกงจิตรรสชาติจืดจืดเลย ใอันมันต้มยำ มันไม่ใช่แกงจืด มันมีรสมีชาติ มันเป็นต้มยำ โอโฮ! เดี้อีกด้วย เสียงมันมีเนื้อหาสาระ ไม่ใช่เสียงเปล่าๆ ไง ชลระเขาวัดกันตรงนี้ ครูบาอาจารย์ที่เขาเคารพกัน ที่ว่ามนุษย์ทำไมต้องไหว้มนุษย์ หลวงตาท่านดำเจ็บนะ อยู่กับท่านนะ ถ้าเราไม่มีดี เขาจะไหว้เราทำไม ทำไมเขาไม่ไหว้ตัวเขา

เราจะไปไหว้คนทำไม เราก้ไหว้เราสิ กูไหว้มีงนะ กูไหว้มีง กูไม่ยอมไหว้คนอื่นหรอก แต่เพราะเขามีคุณธรรม เราเคารพกันตรงนั้น ครูบาอาจารย์ที่เขาเคารพกัน เขาเคารพที่คุณธรรมนี้ เพราะมันรู้ มันรู้โดยสามัญสำนึกนะ คนมันขลุกกันเป็น ๑๐ ปี ๒๐ ปี มันจะรู้ว่าแสดงออกมันจะเป็นอย่างไร มันไม่ใช่เจอกันวันสองวันหรอก

เราบอกโยมนี่โดนหลอกง่ายๆ เลย มาไม่ถึงชั่วโมงก็กลับแล้ว อีก ๒๔ ชั่วโมง กูทำอะไรก็ได้ แต่พระมันอยู่ด้วยกันเป็นสิบๆ ปี เหมือนพ่อแม่กับลูกขลุกกันมาทั้งชีวิต จะรู้เลย แม่เลี้ยงลูกมา ลูกคนไหนนิสัยอย่างไร แม่รู้หมดละ เพราะแม่เลี้ยงมา ครูบาอาจารย์ที่อยู่ด้วยกันสิบๆ ปีจะรู้ว่าลูกศิษย์คนนี้เป็นอย่างไรๆ นี่ไง พระเขายอมรับความจริงตรงนี้ไง

จริงๆ นะ โดยสามัญสำนึกนะ ทุกคนก็ไม่เชื่อหรอก แหม! ใครมันจะเชื่อวะ ถ้าเชื่อว่ากูไม่ใช่สุภาพบุรุษ กูไม่ใช่ปัญญาชน ปัญญาชนขวิดเลย

โยม ๑ : ตอนหลวงพ่อกับไปเฝ้าหลวงปู่เจี๊ยะ ตอนท่านแก่แล้ว

หลวงพ่อก : ไม่ ยัง

โยม ๑ : พบยากไหม

หลวงพ่อก : ไม่ยาก

โยม ๑ : หลวงปู่เจี๊ยะเล่าตอนที่ดูแลหลวงปู่มั่นนี่ดีมาก

หลวงพ่อ : มันเป็นอย่างนี้นะ อย่างเราคิดมุกกลับ ไม่มีใครคิดมุกกลับแบบเรา หลวงปู่มั่น ท่านพูดกับหลวงตา บอกวันๆ หนึ่ง เราไม่มีเวลาเลย ท่านต้องรับสิ่งที่พวกเรามองไม่เห็นนะ ที่นี้ ท่านต้องรับพวกเทวดา อินทร์ พรหม มาฟังเทศน์ท่านเยอะมาก ที่นี้ท่านทำงานอยู่ตลอดเวลา แล้วเราเข้ามามันไปแย่งเวลา ที่นี้คำว่า “พบยากๆ” เราก็ไปคิด เราก็ไปมองแต่ว่า เอ้! ก็นั่งเฉยๆ ก็ไม่เห็นทำอะไร ก็นั่งเฉยๆ ท่านบอกว่ากูไม่มีเวลาว่างเลยนะ

ที่นี้พอเราไป เพราะหลวงตาท่านก็พูดอยู่ ถ้าโยมมานะ บางทีท่านลูกหนีเลย ท่านให้หลวงตา รับ แต่ถ้าเรื่องอย่างนั้นนะ ถ้าจิตเราไม่สูงพอ ไม่มีใครทำงานแทนได้ไง เวลาเทศน์ของท่าน เวลาครูบาอาจารย์เทศน์ มันไม่มีใครทำแทนได้หรอก แต่งานต้อนรับ งานการบริหารจัดการ ใครก็ทำได้ แต่งานแสดงธรรมงานแสดงออกมันไม่มี มันแสดงออกไม่ได้ ฉะนั้น เป็นงานเฉพาะคนที่จะทำ

ฉะนั้น ใ้เรื่องยากนะ ยาก เวลาของท่าน เรายังคิดมุกกลับเลย ท่านยังบอกว่าท่านควรจะทำประโยชน์กับโลกให้มากไป ฉะนั้น เวลาของท่านทุกวินาทีมันมีคุณค่ามากที่ท่านจะใช้ประโยชน์ แล้วถ้ามาฟังธรรมอย่างนี้ก็ยิ่งค่อยยังชั่ว มันมาแบบไอ้ซุงทั้งท่อนนะ คือมาด้วยว่ากูแน่ กูทึฏฐินะ ไอ้โฮ! เสียเวลาฉิบหายเลย พูดทีหนึ่ง ๕ ชั่วโมงยังเถียง

โยม ๒ : หลวงพ่อ มันมีเรื่องหนึ่งที่สนธิ ลืมทองกุล ตอนนั้นว่าก่อนที่ไปบวชที่วัดบ้านตาด ก็มาบวชที่หลวงพ่อ ออกทีวีท่านพูดบนๆ

หลวงพ่อ : เพราะสนธิเขาเป็นคนดี ดีมากๆ เลย ที่นี้เขาแบบว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษไง ก็คือว่า ถ้าไปบวชที่ไหนก็กลัวจะทำให้ที่นั่นเดือดร้อนไป เขาจะบวชวัดชนะสงครามซะใหม่ แต่หลวงตา ท่านเมตตาไป ท่านถึงดึงไปบวชที่วัดป่าบ้านตาด เขาก็เคยบอกเรา เขาพูดกับเราเองว่าจะบวชที่นี้

โยม ๒ : เขาประกาศบนเวทีเลย

หลวงพ่อ : เขาคู่กับเรา เขาคู่กับเราเลยว่าจะบวชที่เรานะ แต่เราก็คิดอย่างนี้ เราคิดเอาเองนะ ถ้าสนธิจะมาบวชกับเรา เราต้อนรับที่เลย เราสุภาพบุรุษมาก

โยม ๒ : เรื่องความปลอดภัย

หลวงพ่ : ไซ้ แต่อยู่ที่ตัวเขา อยู่ที่ตัวเขาจะบวชที่ไหน แล้วเขาเชื่อใคร เคารพศรัทธาใคร เพราะว่าคนเข้าไปหาเขาเยอะแยะ เพราะเราไปเจอเขาที่บ้านพระอาทิตย์ ที่ไปทำบุญ เราก็ก็น่าไป เราไปลั่นที่นั่นนะ เขาบอกพระอะไรอย่าเอามาให้เราเลย เพราะพระเขานี้แหละ พวกปลัดจิกเขาแฉวนรอบเอาไว้หมดเลย เพราะทุกคนนะ เพราะบางคนที่เขาเห็นด้วยไซ้ไหม เขาก็อยากจะช่วยเหลือใจ ทุกคนก็เอาไปให้เขาๆ จนเป็นแข่งๆ นะ

จะบอกว่าทางเลือกเขาเยอะมาก เพราะพระคนใดก็อยากไปหาเขา อยากจะสัมพันธ์กับเขา เราถึงเปิดให้ เขาจะคิดอย่างไรก็เรื่องของเขา แต่กรณีหลวงตา ที่ไปบวชนี้ถูกต้องที่สุด ถูกต้องที่สุดเพราะอะไร เพราะเขาจะไปบวชวัดชนะสงคราม ทางโน้นยังพยายามแบบว่าต่อต้านไซ้ไหม แล้วจะทำที่ไหนก็มีปัญหาหมด หลวงตาท่านรู้ เพราะหลวงตาท่านรู้ถึงข้างนอก รู้ถึงข้างใน ท่านถึงเอาไปบวชที่วัดท่าน เพราะท่านดูแลของท่านได้ ถ้าไปบวชอยู่ที่อื่นนะ จะโดนรังแกไปเรื่อยๆ ก็ว่าฝ่ายตรงข้ามเขาจะมาต่อล้อต่อเถียง เขาจะมา

ธรรมดานะ มวลชนฝ่ายตรงข้ามเขาต้องมาให้มีปัญหาไง แล้วอย่างพวกเรา พาวเวอร์เราแค่ไหน แต่หลวงตาท่านนะนะ สังคมไทยทั้งสังคมยอมรับ ฉะนั้น วัดป่าบ้านตาด ถ้าท่านจะไม่ให้เข้าจะเข้าไปไม่ได้หรอก เพราะมันมีพวก ตชด. พวกอะไรดูแลกันอยู่ อย่างพวกเรามีอะไร ก็ก็มีแต่ไอ้เสือนี่

หลวงตาท่านพูด ท่านคิดถูกใจ คิดถูกว่าคนอย่างสนธิเขาสร้างประโยชน์กับโลก มันก็ต้องมีฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยเยอะมาก ทีนี้ฝ่ายที่เห็นด้วยเขาจะปกป้องกันอย่างไร นี่คนที่เป็นผู้ใหญ่เขาจะมองตรงนี้ ผู้นำไง การรักษาผู้นำ การปกป้องผู้นำ ไม่ใช่่ง่ายๆ หรือ เราปล่อยให้ผู้นำตาย แล้วใครจะนำกันวะ

ไอ้อย่างพวกเรากี่ เออ! ผู้นำเราก็ง่แล้ว ไอ้พวกเราก็คอยตามสิทธิ ผู้นำไปตายยังไม่รู้ตัวเลย แต่ท่านเอาไปกลบไว้ ท่านพูดบ่อยนะ ทองก้อนบอกเลย ถ้าหลวงตาไม่บอกให้ทักษิณไม่ให้ขึ้นเครื่องบินนะ วันนั้นทักษิณตายแล้ว แล้วตอนสนธิ ท่านสั่งเลย หลวงตาสั่งบอก เคี้ยวนี้ สนธิต้องเข้าวัดป่าบ้านตาด เข้าไปวันนั้นนะ ถ้าวันนั้นสนธิไม่เข้าไปวัดป่าบ้านตาด สนธิก็เรียบร้อยไปแล้ว พอเข้าไปถึงวัดป่าบ้านตาดแล้ว ท่านสั่งเลยหลวงตานะ “เข้ามา เข้ามาเลย” เพราะท่านตั้งไว้เลยที่ขึ้น “เข้ามาเลย” เข้าไปสิ เพราะเราอยู่ที่นั่นด้วย พอเราได้ข่าวปั๊บ เราก็ก็น่าไปที่นั่นด้วย วันนั้นเราก็ก็น่าอยู่ที่นั่นด้วย ไอ้จัดรายการเมืองไทย เราก็นั่งอยู่นั่นนะ

เราคิดย้อนกลับคิดว่าท่านตัดสินใจอะไรแล้ว แล้วท่านทำอะไร ผู้นำท่านจะตัดสินใจตอนวิฤติ ผู้นำท่านจะมานำเราต่อเมื่อเราวิฤติ ผู้นำไม่ใช่ว่าจะมานำกันทุกวันหรือ เอ็งทำมากินกันสิ เอ็งก็อยู่กันไป เอ็งเอาตัวรอดก็อยู่ไป แต่ถ้าเป็นอะไรที่วิฤติที่พวกเอ็งทำกันไม่ได้หรือพวกเอ็งไปไม่รอด กูก็ลงมาช่วยมึงสักทีหนึ่ง กูก็ลงมาช่วยมึงสักทีหนึ่ง อย่าพรวดพรีอ ไม่ทำอะไรพรวดพรีอ ไม่ทำอะไรแบบว่าประเจิดประเจ้อใจ

เพราะกรณีอย่างนี้ เขามาถามบ่อบ บอกว่าสนธิพุดบนเวทีบ่อบบอกว่า ทักษิณมันได้เป็นนายกก็เพราะว่าปู่ของทักษิณอุปฐากหลวงปู่มัน

บอก เฮ้ย! ไปฟังใครมาก็ไม่รู้ อุปฐากหลวงปู่มันมันได้บุญทั้งนั้นนะ เราบอกถ้าอย่างนั้นนะ โยมุ่นๆ โยมุ่นๆ โยมุ่นๆ ที่อยู่ที่สกลนครอุปฐากหลวงปู่มันมาตลอดชีวิตเลย แล้วลูกหลานโยมุ่นๆ ต้องเป็นนายกหมดเลย กูไม่เห็นลูกหลานโยมุ่นๆ ได้เป็นนายกสักคนหนึ่งวะ

อุปฐากได้บุญก็ต้องได้บุญสิ แต่มันเป็นวาสนาของคน เป็นการที่ช่วยขวยของคนนะ โยมอุปฐากเขาเยอะไป ทำไมพ่อทักษิณอุปฐากแล้วเป็นนายก แล้วคนอื่นที่อุปฐากหลวงปู่มันมา กูไม่เห็นได้เป็นนายกสักคนวะ

เขาไปพุดอะไรบางอย่างมันไม่รอบ เราพุดอะไรไปโดยความเห็นของเรามันมีข้อโต้แย้งแล้วธรรมะมันต้องละเอียดรอบคอบ ถ้าไม่ละเอียดรอบคอบ พุดไปนี่มันเป็นเรื่องโลกๆ เรายังไม่เห็นเขา แล้วมีคนมาถามเรามากเลยว่าเขาไปพุดบนเวที เราไม่อยากจะพุดอย่างนั้น บางอย่างพุดอะไรแล้วถ้าเป็นเงื่อนตายผูก แก้มไม่ได้ พุดมัดตัวเอง พุดมัดตัวเองไม่ดี

แต่ถ้าพุดของเรา พุดอะไรมันประสาธรรม อย่างที่พุดเมื่อกี้ตอนเช้า มันมีหยาบ มีกลาง มีละเอียด มีละเอียดสุด คือมันพัฒนา มันเปลี่ยนแปลง ฉะนั้น เราไปพุดให้มันตายตัว แล้วมันจะเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นได้อย่างไร

เราพุดอย่างนี้ ไซ่ อย่างนี้ไซ่ใหม่ ไซ่ ทำบุญได้บุญ ไซ่ แต่บุญที่มันละเอียดกว่านี้ยังมี ความดีกว่านี้ยังมี มี เห็นใหม่ เราพุดตายตัวไม่ได้ เพราะโลกนี้เป็นโลกอนิจจัง มันพัฒนาได้ไง คือเราจะดีกว่านี้ยังได้อีก ไม่ใช่มันมีแค่นี้ แล้วความดีที่เราคิดว่าเป็นอย่างนี้จริง มันจริงหรือเปล่า แล้วจริงก็อย่างที่ว่านะ โห้! ที่เขาชมหลวงตาเห็นใหม่ วันนั้นนะ หลวงตาไปนครนายก ใจ มันแล้งใจ แล้วฝน

ตกเยอะเยอะเลย เขาไปชมใหญ่เลย โอ้โฮ! หลวงตามา ชาวบ้านเขาดีใจมากเลย ฝนฟ้ามันตก เขาทำ
นากันได้เลย

หลวงตามากลับไปว่าจะ"รู้"ไหม "เราไปกันอีกไหม" ท่านพูด "เราไปกันอีกไหม" คือไป
ให้ฝนตกอีก

ไอ้คนพูดไปขี้เลย

โอ้ย! หลวงตามา ฝนฟ้ามันตก โอ้ย! น้ำท่วมทุ่งเลย คืออย่างนั้น คืออย่างไร หลวงตาก็นั่งฟังเฉย
เลยนะ พอจะจบ "เราไปกันอีกไหม"

คือท่านไม่ตื่นตื่น เห็นไหม ท่านไม่กินลูกขอม ไอ้พวกเราใครมาขอเข้าล่ะ แหม! ลอยเลยนะ
ไอ้มันพูดชมจนจบเลยนะ

"เราไปกันอีกไหม"

คือท่านไม่ให้คิด ไม่ให้คิด ไม่ให้ยึด ไอ้ตรงนี้ เราเห็นนะ ของท่านสุขยอดมาก ท่านถึงเวลา
ท่านจะทำของท่าน ท่านจะทำของท่าน ถ้าพูดถึงเป็นธรรมชาติมันจะมองรอบไป มันจะมองรอบ
เหมือนเราคุยกับเด็ก เด็กมันควรจะพัฒนาอย่างไร เราคุยกับผู้ใหญ่ คุยกับนักปฏิบัติ คุยกับคน
ปฏิบัติที่มีเหตุมีผล ธรรมชาติไม่เหมือนกันนะ เอาตำราดอกเตอร์ไปให้เด็กมันอ่าน ก.ไก่ มันฝึก ตาย
ห้าเลย ไอ้ดอกเตอร์มันเรียน ก.ไก่มาก่อนนะ มึงไม่เรียน ก.ไก่มา มึงไม่ได้เป็นดอกเตอร์หรือ
ดอกเตอร์ทุกคนต้องเรียนอนุบาลมา แต่ขณะที่เรียนอนุบาลคืออนุบาล ขณะที่เรียนประถม เรียน
มัธยม มันเรียนอุดมศึกษา มันเรียนปริญญาขึ้นไป มันต่างกันหมด วุฒิภาวะจิตมันจะพัฒนาต่างกัน
ไป แล้วเวลาพูดธรรมะนะ "โอ้โฮ! ภูนี้ดอกเตอร์เว้ย นิพพานๆ"...ไม่รู้พานอะไรของมึง

โยม ๒ : หลวงพ่อ ทั้งที่เป็นลูกศิษย์ของหลวงตา ทุกๆ คน หลากๆ คน บางคนก็เรียนรู้มา
รับมาเท่ากัน แต่เวลาไปปฏิบัติ เห็นแก่ตัวกับเห็นแก่ธาตุ มันต่างกัน

หลวงพ่อ : ลูกศิษย์หลวงปู่มันเป็นหมื่นเลย หลวงตาบอกลูกศิษย์หลวงปู่มันเป็นแสน เหลือ
มา ๒๐-๓๐ องค์ ลูกศิษย์หลวงตาเราว่าหลายแสน เราดูด้วยสายตา เราพยายามเข้าไปดู เรารู้ว่ามัน
เหลือไม่เท่าไร นี่พูดถึงเข้มข้นเลยนะ พูดถึงพระที่ปฏิบัติกันเลย แล้วพวกโยม โยม ประสาเรา ทั้ง

ประเทศ ลูกศิษย์หลวงตาหมดละ อันนี้มันอยู่ที่เรานะ มันอยู่ที่เราว่าเราจะเข้มแข็งแค่ไหน เราจะ
มันใจแค่ไหน

ถ้าอย่างของเราปฏิบัติจริงๆ นะ เราคิดของเราตลอดเวลา การปฏิบัตินี้ทุกข์มาก เคนจกรรม
นั่งสมาธิเอาเต็มที่ ทุกข์มากเลย แต่เราทุกข์ที่ไรก็บอกว่าเราไม่ได้ขี้ตื่นหลวงปู่มัน หลวงปู่มันทำ
มากกว่านี้ เราไม่ได้ขี้ตื่นพระพุทธเจ้า พออย่างนั้นมันก็ฮึกเหิมนะ มันก็มีกำลังขึ้นมาเวลาทำ แล้ว
มันมีอะไรที่มันมันใจมาก

แปลกนะ หลวงตาท่านบอกเลย ถ้าพูดผิด เราจะพาพวกลูกศิษย์ไปประท้วงพระพุทธเจ้า แต่
สำหรับเรา เวลาเราคิดไม่คิดอย่างนั้น เราจะคิดว่าเราจะจับโกหกพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอก ๗
วัน ๗ เดือน ๗ ปี ถ้าทำต่อเนื่อง ถ้าไม่ได้ อย่างน้อยต้องอนาคามี ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี อย่างที่เราพูด
ที่ว่าเราไปไหน

โยม ๓ : ไม่เข้าใจ ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี

หลวงพ่อ : พระพุทธเจ้าบอกถ้าปฏิบัติต่อเนื่องนี้ละ ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี ต้องสำเร็จแน่นอน

โยม ๓ : โอ้โฮ! ยากเลยครับ

หลวงพ่อ : เราพิสูจน์เลย

โยม ๒ : บางคน ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี

หลวงพ่อ : แล้วเราก็ทำของเราไปเรื่อยๆ ภาวะคุณพระพุทธเจ้าโกหก นี่ไง เราจับโกหก
พระพุทธเจ้าไง เหมือนที่ว่าพระพุทธเจ้าบอกทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เราทำที่ว่าเราไปอยู่ที่ไหนมีแต่คนด่า โอ้โตนี่รู้ดี อยู่โพธาราม
บิณฑบาต พระอุยน้ำลายใส่เลย พระเดินสวนกัน อุยน้ำลายใส่เราเลย ไปบิณฑบาต เอาจีปาด้วย โอ้
พวกนี้ เอ็งถามสิ นี่นั่งอยู่นะ แล้วทำดีทำไมโดนอย่างนี้วะ

ทำดีต้องได้ดี แต่เราทำนะ เราถือว่าเราทำดีแล้ว โอ้โฮ! แรงตบสนองมานี่สุดๆ เลย เขาจะ
ฆ่าทิ้งนะ เขาเอารถสิบล้อกวาดทิ้งเลย เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเหมือนกับประสาเราว่า เราต้อง
พิสูจน์ว่าทำดีคือดีใจ ทำดีคือทำตามตำราพระพุทธเจ้านี้เรียกว่าดี แต่พระที่เขาอยู่ด้วยกันเขาไม่ทำ

เมื่อก่อนโพธารามบิณฑบาต ตี ๔ ตี ๕ ไข่มุข พอเรามาบิณฑบาตตอนสายๆ พระดิ่งสังคม ทั้งสังคมลงมาเลย พระต้องบิณฑบาตสายด้วยกันเลย

แต่เดิม ก่อนที่เราจะยังอยู่โพธาราม พระเขาจะบิณฑบาต ตี ๔ เขากลับวัดแล้ว ภูยังไม่ได้อรุณ ภูยังไม่ได้ไป

โยม ๓ : บิณฑฯ เร็วจังครับ

หลวงพ่ : เมื่อก่อนสังคมในกรุงเทพฯ ก็เหมือนกัน

โยม ๓ : จริงหรือครับ

หลวงพ่ : โธ่!

โยม ๓ : ตี ๔ ตี ๕ ใครจะมาใส่บาตร

หลวงพ่ : ตี ๔ ตี ๕ เขากลับวัดแล้ว เอ็งไปสาย เอ็งไม่ได้กิน

โยม ๓ : ผมเพิ่งจะรู้

หลวงพ่ : แล้วพอเรามาอยู่ใ้ เราต้องพระอาทิตย์ขึ้นก่อนแล้วเราก่อยออกไป

โยม ๓ : ครับ ต้องคล้ายมือไข่มุขครับ

หลวงพ่ : เออ! นั่นนะ เราไปอยู่ที่นั่นจนสังคมทั้งสังคมดิ่งให้มันกลับมาอยู่ในกรอบของ ธรรมวินัย โอ้โฮ! เราเองเราว่าเราทำขนาดนั้น แต่ธรรมดาสังคม เอ็งคิดดูซิว่าเอ็งไปต่อต้านเขาทั้ง สังคมเลย ทุกคืนก็ลงมานี้หมดใจ ทุกคืนเลย ทุกคืนก็ลงมานี้หมดเลย

โยม ๑ : หลวงพ่ ยังจิตใจไ้ ๗ เดือน ๗ ปี ๗ วันนี่มันเป็นอย่างไ้หลวงพ่

หลวงพ่ : พระพุทธเจ้าพูดไว้

โยม ๑ : มีไหม ๗ วัน

หลวงพ่ : มี เพราะนั่งที่เดียวเป็นพระอรหันต์เลย พระพุทธเจ้าเทศน์บิ๊บ พระอรหันต์เลย มี พระพุทธเจ้าแสดงธรรมบิ๊บ สำเร็จกันเป็นแสนเลย ไม่ใช่ ๗ วันนะ ขณะนั้นเลย สมัยพุทธกาลนะ ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี ถ้าผู้ปฏิบัติต่อเนื่อง ๗ วันเป็นพระอรหันต์ ๗ เดือนเป็นพระอรหันต์ ๗ ปีเป็นพระอรหันต์

ไอ้คำนี้มันมาฝังใจตลอด แหม! ๗ ปี ทำไมไม่ดูจะทนไม่ได้วะ กูก็ใส่อยู่อย่างนั้นนะ

โยม ๑ : เดินจนเป็นหุ่น

หลวงพ่ : เดินจนหินเป็นร่อง หินนี่เป็นร่องเลย ซัดอยู่อย่างนั้นนะ ทั้งวันทั้งคืนๆ ทำอยู่อย่างนั้นนะ แต่ต้องให้มันเข้าที่ด้วย เพราะมีครูบาอาจารย์คอยเช็คใจ ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี

โยม ๑ : หลวงพ่ ให้หายก่อน จะเอาบ้าง

หลวงพ่ : เพราะนี่พระพุทธเจ้าพูดไว้เอง แล้วพูดถึงเราจับผิดใจ คำว่า “จับโกหก” เลย หลวงตาพูดใจ ถ้าเราปฏิบัตินะ ถ้าผิด เราจะพาไปประท้วงพระพุทธเจ้า แต่สำหรับเรา กูจับผิด พระพุทธเจ้าเลยละ พระพุทธเจ้าพูดอย่างนี้ ถ้าทำแล้วไม่ได้จริง ลองเลยละ ไอ้อย่างที่ว่าทำดีๆ เรา ยืนยันมาก ทำดีต้องได้ดี

ที่นี้ย้อนกลับมาโยมไง ทุกคนบอกเลย ทำดีทุกคน แล้วไม่เห็นได้ดีสักคน พระพุทธเจ้า โกหก แล้วทำดีไม่จริงนี่หว่า โจรมันจะปล้นกันนะ มันปรึกษากันว่ามันจะไปปล้น ไปบอกมันทำดี มันก็ยังมีงมงายนะสิ ไปรู้ความลับมันนะ

ทำดีมันมีกาลเทศะ ทำกับใคร โจรเขาวางแผนกันจะปล้นซะใหม่ ไปบอกเขาไม่ให้ปล้น ไปบอกเขานะ เขาก็ยังหัวมึงก่อน เพราะเดี๋ยวมีงมงายบอกราวจ

โยม ๓ : แต่เดี๋ยวนี้พูดยาก คนไม่ดีมาปกครองบ้านเมือง

หลวงพ่ : นั่น! ทำดีกับใคร ทำดีต้องมีกาลมีเทศะ ทำดีกับผู้ที่ดีจะได้ดีมาก ๆ ขึ้นไป ไปทำดี ไปเอางูเห่ามากอดไว้ งูเห่ามันกัดมึงตาย ก็โง่งขนาดนั้น จะทำดียังโง่งเนาะ ทำดี แต่ทำกับใครก็ไม่รู้ ไปทำดี ไปบอกโจรมันจะปล้น บอกให้ทำดีๆ มันต้องยิงหัวมึงก่อน

เขาเรียกกาลเทศะใช้ใหม่ บุคคลใช้ใหม่ ทำดีมันก็ต้องรู้จัก เด็กๆ มันจะเล่นก็เออ! มันเล่นแล้วผู้ใหญ่จะไปเล่นกับเด็กได้ไหม เด็ก เวลามีสมาชิกมา ถ้าลูก มั่นงอแงก็ไม่ไหว ถ้าลูกมันเลี้ยงง่ายใช้ใหม่ โอ้โฮ! เด็กดีเว้ย แล้วก็นอนอย่างนั้นตลอดชีวิตเลยนะ โทมาก็จะนอน ไม่ทำงานเลย... ไม่ดีๆ โทมาก็ต้องทำมาหากินเว้ย แต่ถ้าเด็กมันงอแงก็ไม่ได้ เด็กก็ต้องนอน โอ้ๆ ลูกเลี้ยงง่าย ลูกดีมากๆ เลย แล้วก็นอนทั้งชีวิตเลยนะ จะโทมาก็จะนอนกินๆ โอ้ย! ตายท่า อย่างนี้ไม่ดีแล้ว

ทำดี เห็นใหม่ ทำดีต้องได้ดี คนทำดีแล้วมันจะมีปัญญา อย่างปฏิบัติเรา ปฏิบัติได้แล้วจะพูดให้เขาฟังไม่ได้ พูดให้เขาฟัง เขาไม่เชื่อ แล้วเขาเหยียบย่ำ เขาพูด เขาเหยียบย่ำ เขาถูถูกเหยียดหยาม เขาเป็นกรรม อยู่ดีๆ เราเอากรรมไปให้เขาทำไม โง่งขนาดนั้นเชียวหรือ

การทำของเราแล้ว จบแล้ว เราจะไปบอกเขาฟังหรือ เขาจะเชื่อฟังหรือ ใครเขาจะเชื่อ ถ้าไม่เชื่อ ไปบอกเขา ไปบอกให้เขาคำใด แล้วมันบอกว่ามันทำดีไป อยู่ดีๆ ไปเหยียบให้เขาคำ แล้วบอกว่ากูทำดี อวดดีไป นี่ดีนะ นี่ดี

ถ้าพูดถึงเมื่อก่อนไม่เข้าใจก็ไม่เข้าใจนะ ประสาพวกเรารั้ววิทยาศาสตร์ ปัญญาชนใน คีคือดี พูดดีจะไปได้ดีไป

พูดดี ดีจะฆ่ามัน ที่นี้คนไม่ได้คิดตรงนี้ไป ความดีมันก็มีละเอียดมีลึกซึ้งนะ ความดีพื้นๆ คุณิ เราให้ทานก็ดีแล้ว คุณอย่างหมามา ให้มันกินเลย เจอครั้งที่ ๒ มันกระดิกหางเข้ามาเลย แค่นี้ก็ความดีแล้ว โยนให้หมามันกินเลย พอเจอหน้าครั้งที่ ๒ มันมานะ กระดิกหางเข้ามาแล้ว อาหารกูมาแล้ว อาหารกูมาแล้ว ความดีอย่างนี้ความดีแบบสัตว์

ความดี คุณิ พ่อแม่ คุณอนาถบิณฑิกเศรษฐี เป็นผู้อุปฐากพระพุทธเจ้า แต่ลูกชายไม่เชื่อธรรมะ ก็น้อยใจมากกว่าตัวเองได้เป็นพระโสดาบัน แล้วยังเป็นอุปฐากพระพุทธเจ้าด้วย สร้างวัดเซตวัน สร้างวัดให้พระพุทธเจ้า แต่ลูกชายไม่เชื่อ

จ้าง จ้างมันให้ไปอยู่ในเขตวัด พอจ้าง กลับมาก็รับสตางค์ กลับมาก็รับสตางค์ๆ อ้าว! ต่อไปนี่ต้องจำ ให้วันละคำ พระพุทธเจ้าพูดอะไร ให้วันละคำ ถึงเวลาก็มารับสตางค์ รับสตางค์ พอวันนั้นพระพุทธเจ้าเทศน์ เพราะมันจะเอาความไปเอาสตางค์ ถ้าจำไม่ได้ เดี่ยวไปเบิกสตางค์ไม่ได้ ก็พยายาม พระพุทธเจ้าจะพูดอะไร ที่นี้พ่อพูด ปึง! พระโสดาบัน วันนั้นกลับไป พ่อก็รอจ่ายสตางค์ เอ้! ทำไมวันนี้ลูกชายไม่มาเอาสตางค์

อายุ มันไปละอายุใจใจ พ่อทำให้เราเกิดมา พ่อเลี้ยงร่างกายมาจนปานนี้ ยังโง่งเง่าเต่าตุ่นขนาดนี้ จนพ่อต้องจ้างไปฟังเทศน์ ฟังเทศน์จนได้ธรรมมานี้ อายุพ่อมากๆ เลย

ไอ้พ่อก็จะรอจ่ายสตางค์ใจ ไอ้ลูกไม่กล้าเข้าไปเอา มันละอายุ เพราะมันเป็นโศดาบันแล้ว แต่ถ้ายังไม่เป็นโศดาบันนะ มันไม่ละอายุหรอก มันจะไปเอา ๒ เท่า พ่อต้องจ่าย ๒ เท่า วันนี้ได้มา ๒ คำ

ถ้าเข้าใจเรื่องใจแบบนี้ จะสอนคน มันถึงรู้ว่าคนนี่มันจะฟังไม่ฟัง มันฟังแล้วมันจะได้มากได้น้อย ฟังแค่ศรัทธาความเชื่อก็ดีแล้ว พอมีศรัทธาความเชื่อ มันก็เริ่มค้นคว้าของมัน ภูมิของพระโศดาบัน ความคิดของพระโศดาบัน ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ภูมิของพระสภิกาคามี ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ภูมิของพระอนาคามี ๗๕ เปอร์เซ็นต์ ภูมิของพระอรหันต์ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ แม้แต่ภูมิของอริยบุคคลยังไม่เท่ากัน แล้วปุณฺชนมันจะแก้ไหน

ปุณฺชนคือคนหนาด้วยกิเลส ปุณฺชนคือคนหนา คนหนานะ ประสาเรานะ โทษนะ คนหนา คือหน้าค้ำน พุดแล้วมันไม่ฟัง มันไม่เชื่อ แล้วคนบาง ปุณฺชน กัลยาณปุณฺชน แล้วขึ้นโศดาปัตติมรรค โศดาปัตติผล วุฒิภาวะ ภูมิความเห็นของใจมันหลากหลายแตกต่างมหาศาล แล้วถ้าไอ้คนเทศน์นะ ถ้าคิดว่าเทศน์ให้เขาเชื่อ ให้เขาเชื่อมั่น ให้เขาศรัทธากุณนะ ไอ้คนพุดบ้า มันบ้า เพราะมันเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ พระพุทธเจ้าเทศน์นะ พระพุทธเจ้ายังโดนด่า พระพุทธเจ้ายังโดนรังแก พระพุทธเจ้า เขายังจ้างคนมาฆ่า

โยม ๓ : คนต้องคิดได้เองนะครับ

หลวงพ่ : ก็นี่ไง เวลาเราเทศน์ไง เราถึงบอกกุเปลี่ยนแปลงโปรแกรมพวกมึงใจ ถ้ากูเปลี่ยนแปลงในหัวใจมึงได้ กูก็เท่ากับเปลี่ยนอุดมคติ ความรู้สึก ความคิด ถ้าเปลี่ยนไม่ได้มันก็ความคิดเดิมๆ ใจ ความคิดเดิมๆ ก็ความคิดเก่าๆ ใจ แต่ถ้าเปลี่ยนแปลงได้บ้าง มันจะเปลี่ยนแปลงอุดมคติเลยนะ อย่างเช่นเราใช้ชีวิตอยู่อย่างนี้ พอเราเชื่อปั๊บนะ ชีวิตเราจะเปลี่ยนเลย เพราะเราอยากได้ดีแล้ว เราบังคับชีวิตเราแล้ว บังคับชีวิต ถ้าเป็นธรรมดา “ทำตนให้ลำบากเปล่า” แต่ถ้าบังคับชีวิตคือมีศีลใจ มีศีลปั๊บ เขาจะไม่ทำอย่างนั้นๆ เห็นไหม

แต่ถ้าเราไม่เชื่อนะ “อ๊ี้! อิศรภาพเว้ย เสรีภาพ เสรีภาพ” แหม! เต็มทีเลย “ไปมีศีลเท่ากับ ลิตรอนเสรีภาพตัวเอง”...วิทยาศาสตร์ โง่เป็นควายเลย แต่มันบอกว่ามันปัญญาชน มันเป็น วิทยาศาสตร์ แต่สำหรับคุณะ ควาย ควาย แต่มันไม่รู้ตัวว่าเป็นควายนี่สิ

มนุสสเปโต มนุสสติรัจฉานโน มนุสสเทโว มนุษย์เทวดา มนุษย์เปรต มนุษย์สัตว์ ใจมัน เป็นใจ มนุสสติรัจฉานโน กายเป็นมนุษย์ ใจเป็นสัตว์เดรัจฉาน มนุสสเปโต กายมนุษย์ ใจเป็นเปรต มนุสสเทโว ตัวเป็นมนุษย์ ใจเป็นเทวดา

มันไม่รู้หรือว่าความคิดมันเป็นอยู่แล้ว มันไม่คิด ไปเห็นว่าสัตว์เดรัจฉานคือสัตว์ข้างนอก ใจ ภูเป็นคนๆ มนุสสเปโต ภูเป็นคนๆ นี่พระพุทธเจ้าพูดไว้ พระพุทธเจ้าเห็นกายกับใจคนละเรื่อง กัน แต่เราไปเห็นแต่นี้ใจ ก็เป็นวิทยาศาสตร์ใจ คือมนุษย์ ภูเป็นมนุษย์ต้องเป็นมนุษย์เด็ดขาดใจ แต่พระพุทธเจ้าบอกไม่ใช่ กายเป็นมนุษย์ แต่ใจมันเป็นสัตว์ กายเป็นมนุษย์ ใจเป็นเทวดา ถ้าพูดถึง ใจเป็นเทวดานะ พ่อแม่มีความสุขมาก เพราะเทวดาเขาคิดอย่างนั้นใช่ไหม เทวดาคือคิดสิ่งที่ดีๆ สิ เทวดามันคิด ต้องเทวดาสิ

ถ้ามนุสสติรัจฉานโนละมึงเอ๊ย พ่อแม่ปวดหัวฉิบหายเลยละ มันฟาดวงฟาดงา มันคั่นของมัน แล้วมันคิดไม่ได้ ใจเป็นอย่างนั้นมันคิดไม่ได้หรือ ความคิดของมัน มันก็คิดคั่นไปประสาที่ ความคิดมัน

โธ! เห็นมานะ จริงๆ นะ เราเห็นมานะ เห็นมาเยอะ หลายครอบครัวนะ มันมีปัญหากันไปหมด แล้วเรื่องอย่างนี้มันเป็นเรื่องที่คุณแม่ไม่มีสิทธิ์ พ่อแม่เลี้ยงได้แต่กาย คุณติ มีลูกมา โอ้แล้วโอ้อีก นะ ขอให้ลูกมันคิดดีๆ เกิด ถ้ามันคิดดีมันทำดีนะ พ่อแม่อย่างไรก็สุขใจแล้ว สุขใจนะ แล้วถ้าพูดถึง มันเป็นประจำมัน มันคั่นตามมันนะ พ่อแม่ก็ทุกข์ใจนะ ไม่ทุกข์ธรรมดา มันไปสร้างเรื่องข้างนอก ต้องตามแก้มันอีก โอ้โฮ! ปวดหัวฉิบหายเลย มันผูกพันด้วยกฎหมาย กฎหมายมันบังคับไว้ต้องเป็น อย่างนั้น

พอคุณสังคมโลกแล้วคุณคำสอนพระพุทธเจ้า แล้วก็มาคิดตาม โอ้โฮ! แล้วอย่างนี้นะ นี่วิบาก คือผล ใสนี้เป็นวิบากแล้ว มันเป็นอย่างนี้ มันมาจากไหน มันมาจากอดีต กรรมเก่า แล้วกรรม ปัจจุบันที่เทศน์อยู่นี้ ที่ภาวนาอยู่นี้ นี่ก็มีกรรมเก่ามา กรรมเก่า กรรมดีกรรมชั่ว กรรมเก่าสร้างมาให้ เป็นมนุษย์ แล้วพอบวชก็เป็นพระ ไม่บวชก็เป็นคฤหัสถ์ แล้วมนุษย์นี่จะไปทำอะไร จะเอาร่างกาย ไปทำอะไร แล้วจะเอาหัวใจนี้ทำอะไร ถ้าทำได้มันก็ดีไป ถ้าทำไม่ได้มันก็ดูโง่ไป

พอทำได้ขึ้นมาแล้ว ประสาเราเลยนะ เปิดโลกหมดเลย วัฏฏะ เปิดโลกหมด ตั้งแต่จรกอเวจี จนพรหม เปิดโลกหมด เพราะมันต้องรู้หมด ถ้าไม่รู้หมด มีความสงสัย ลึนกิเลสไม่ได้ ถ้าสงสัย นรก สงสัยไปหมดนะ สงสัยนั่นคือนิรณันท์ หัวใจมันจะรู้ไม่ได้ อย่างนั้นถ้ามันจะรู้ได้ มันรู้แจ้งปั๊บ ต้องสงสัยไม่มี ถ้าไม่สงสัยในวัฏฏะ ไม่สงสัยหมดเลย แล้วทำไมจะไม่รู้แจ้งล่ะ

โยม ๒ : อย่างหลวงพ่อนี้รู้แจ้ง ต่างกันแล้ว ต่างกันแล้ว

หลวงพ่ : ใ้ฉันขุดบ่อต่อปลา ขุดบ่อต่อปลาจะให้ปลาออก

นั่นนะ พอมันรู้แจ้ง เพราะเราจะพูดว่าเวลาพูดถึงเรื่องมนุษย์ต่างๆ แล้วทำไมถึงผู้รู้ได้ เพราะมันรู้อย่างนี้ไง มันรู้มันเห็นใจ เราถึงบอกว่าจิตนี้เหมือนรถเมล์ รถเมล์จะจอดป้ายไหน รถเมล์มันจอดบนพรหม จอดเทวดา จอดนรกอเวจี รถเมล์มันจอด รถเมล์มันจอดคือมันเกิด

นรกสวรรค์ เขานึกว่าสูงส่งมาก ญบออกป้ายรถเมล์ไง รถเมล์จอดป้ายเทวดา รถเมล์จอดป้าย พรหม รถเมล์จอดป้ายมนุษย์ รถเมล์จอดป้ายนรกอเวจี รถเมล์ไปจอดคือจิตมันเป็นไป รถเมล์มันก็ วิ่งรอบกรุงเทพฯ ใ้จิตนี้ก็วิ่งรอบวัฏฏะ มันไปเกิดที่ไหนล่ะ แล้วรถเมล์ ใครพามันไป พลังงาน น้ำมัน ใ้ฉันก็กรรม ดันไป กรรมดีกรรมชั่วมันดันไป มันไม่ต้องปฏิเสธหรือยอมรับหรือ มึงนั่งเฉยๆ มันดันไปเอง

โยม ๓ : หลวงพ่อครับ แล้วอย่างคนที่เขาผูกพันกันด้วยกรรมแล้วเขาจะอโหสิกรรมกันนี้ มันอย่างไร

หลวงพ่ : ได้

โยม ๓ : ก็คือสมมุติว่าเราไปเจอเพื่อนที่ไม่ดี แล้วเรารู้สึกว่าชีวิตเราก็คือเราไม่โกรธแค้น แล้วเราจะอโหสิกรรม

หลวงพ่ : อโหสิกรรม อโหสิกรรมให้เขาไป คือเขาเรียกว่าภัยทานนี้มันสูงสุดใจ อโหสิกรรม มันมี ในพระไตรปิฎก มีอย่างเช่นพระพุทธเจ้ากับชุกก พระพุทธเจ้ากับชุกกอาฆาตกัน มาตั้งแต่ตอนที่ธัญฐานใจ ชุกกกำทวายเลย แล้วก็เกิดมาทุกชาติ ผลัดกันมา

แล้วในพระไตรปิฎกมันมีอยู่ ๒ พ่อค้าปลัดกันฆ่าคนละชาติๆ แล้วชาตินั้นชาติสุดท้ายจะฆ่ากัน พระพุทธเจ้ามาเลย เพื่อนพ่อค้าจะฆ่าพ่อค้าอีกคนหนึ่ง พระพุทธเจ้ารู้อยู่แล้ว ก็มาด้วยฤทธิ์มาถึงบอกหยุดๆ อย่าทำ

แล้วปลุกเพื่อนขึ้นมาเลย พอปลุกเพื่อนขึ้นมาที่เทศน์เลย เมื่อชาติที่แล้วคนนี้หลับ ฆ่าคนนี้มาก่อน แล้วชาตินี้ไอ้คนนี้ก็มานอนหลับ แล้วไอ้คนนี้ก็มาเพื่อนอย่างนี้ แล้วชาติต่อไปนะ ไอ้คนฆ่าก็จะไปหลับ ไอ้คนนี้ก็จะไปฆ่าต่อไป มันฆ่าอย่างนี้เป็นพันๆ ชาติ พระพุทธเจ้าถึงบอกให้อโหสิกรรมต่อกัน คือปลุกขึ้นมาแล้วเทศน์ก่อน เทศน์ให้ทุกคนเปิดหัวใจก่อน เพราะไอ้สิ่งที่ฝังในใจมันเป็นข้อมูล เป็นกรรมที่ผลักดัน พอเทศน์มาให้เปิดข้อมูลนี้ปั๊บ เพราะเพื่อนมันก็ต่างคนต่างเปิด แล้วให้อโหสิกรรมต่อกัน อโหสิกรรมต่อกันก็ยกเลิกกันไป จบ

โยม ๑ : อย่างนี้เราต้องตามไปอโหสิกรรม

หลวงพ่ : ไม่ เพราะไอ้พันๆ ชาติก็คือนี้ไง รถเมล์ไง ไอ้พันๆ ชาติก็มาจากรถเมล์คันนี้ไง คือมาจากจิตดวงนี้ไง

โยม ๑ : ถ้าจิตเราปล่อยออกแล้ว

หลวงพ่ : เออ! เพราะมันต้องอโหสิกรรมต่อกัน ปล่อยต่อกัน โอ๊ย! คู่สร้างคู่สมเขา อธิษฐานให้เกิดร่วมกันก็มีนะ เขาอธิษฐานไม่ให้เกิดก็มีนะ คู่เวรคู่กรรม คู่สร้างคู่สม คู่ทุกข์คู่ยาก คู่เวรคู่กรรมนะ มีปัญหาตลอดเลย ถ้าวันไหนนะ เฮ้อ! หמדเวรหמדกรรมนะ ถ้าไม่เฮ้อ! คู่เวรคู่กรรมขนาดไหนก็อยู่กันอย่างนั้นนะ คู่สร้างคู่สม โอ้โฮ! มันจะส่งเสริมกัน คู่ทุกข์คู่ยาก แล้วมันมีมาไง

มันมีในธรรมบทที่เขาอ่าน บอกว่า พระองค์หนึ่งลาพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติ แล้วมีแม่ชีองค์หนึ่งเป็นพระอรหันต์ แล้วเขารู้ว่าพระไป เขาจะรู้วาระจิตหมด พระองค์นั้นก็อยากมา พอมาไปตามเขา เขาอายุ กลับเลย พระพุทธเจ้าบังคับให้มา พอบังคับให้มา พอมาถึงปั๊บ แม่ชี นึกอะไรเขารู้หมด อยากกินอะไร เขาจะเอามาให้หมดเลย เขาพิจารณาไปเรื่อย นึกอะไรเขาก็สอนมา พอถึงเป็นพระอรหันต์เลย จบ

ที่กำหนดจิตดูว่าชีคนนี้มีคุณกับเรามากเลย ทำไมเขามีคุณกับเรามากขนาดนี้ นึกถึงคุณเขาก็ที่อยู่ดีๆ เขามากล่อมใจ เขามาให้อาหารทางกาย อาหารทางปาก อาหารทางใจจนเป็นพระอรหันต์ ก็

กำหนดดูว่าแม่ชีคนนี้เป็นอะไรกับเรา เขามีคุณกับเราขนาดนี้ พอกำหนดไปๆ กำหนดไปที่ไร เสียใจทุกทีเลยนะ เพราะโดนแม่ชีนี้ฆ่ามา ๕๕ ชาติ เสียใจมาก ทำไมแม่ชีคนนี้มีคุณกับเรา

แม่ชีรู้วาระจิตเหมือนกัน บอก สมณะ สมณะขอให้ย้อนไปอีกชาติหนึ่ง

พอย้อนไปชาติที่ ๑๐๐ ให้อีพระองค์นี้ฆ่าแม่ชี

๕๕ ชาตินั่นนะ โดนแม่ชีฆ่าเพราะฆ่าเขา มาฆ่ากลับ ๕๕ ชาติ แล้วชาติสุดท้ายมาเป็น พระอรหันต์ทั้งคู่

ใครไม่เชื่อก็แล้วแต่ กรรมของสัตว์ แต่เนืออยู่ในพระไตรปิฎก พระพุทธเจ้าบังคับให้มาใน พระองค์นั้น เขาร่ำลือว่าแม่ชีองค์นี้เก่งมาก รู้วาระจิตมาก ทีแรกมีพระไปสอนก่อน แม่ชีนั้นก็แบบ อุบัติจากพระนี่แหละ อุบัติจากไปแล้วไปรู้วาระจิตไง พอนึก โอ้ย! พระองค์นี้อยากกินสตั๊ก เข้า สตั๊กมาแล้ว พระองค์นี้อยากกินอะไร เอามา จนพระอายุ แล้วพระรำลือกันไปทั่วไ้ พระองค์นั้น อยากลองก็เลยมา

พอมถึงบ๊ีบ เขาว่าแม่ชีนี้รู้วาระจิตหรือ พอคิดอย่างนั้นนะ มาเลย พอรู้ มาเลย ก็เสียใจ เสียใจก็อายด้วย ก็กลับ พระพุทธเจ้าบังคับให้มา พอมา ทีนี้พอสงสัยอะไร แม่ชีก็จะสอนมาในจิต เลย สอนๆ จนเป็นพระอรหันต์เลย ก็เห็นคุณนะ เห็นคุณที่เราสำเร็จเพราะแม่ชีองค์นี้ เห็นคุณเขา มาก เขามีคุณอะไรกับเรานะ พอกำหนดไปดู โดนเขาฆ่ามา ๕๕ ชาติ เสียใจมาก เสียใจมาก แต่แม่ชี นี้รู้งี้ ก็บอกว่าให้ย้อนไปอีกชาติหนึ่ง พอชาติที่ ๑๐๐ มันพลิกกลับเลย เพราะพระฆ่าแม่ชี

โยม ๓ : หลวงพ่อครับ อย่างนี้เวลาเห็นชาติภพ จริงๆ แล้วมันเห็นแค่แว็บเดียว มันสั้นมาก เลยนะฮะในช่วงชีวิต คือเวลาเราเห็นในจิตนี้ จริงๆ แล้วเวลาของมนุษย์จริงๆ ก็สั้นมากเลย

หลวงพ่ : แล้วคุณแมลงวันสิ ๗ วัน แมลงวัน ๗ วันมันตายแล้ว มันว่าอายุมันยืนนะ ๗ วันนี่ อู้ฮู! อายุตั้ง ๗ วันนะ ให้อีเราก็เหมือนกัน นึกว่า ๑๐๐ ปี นึกว่ายาว เพราะอะไร เพราะ ๑๐๐ ปีของเรา เท่ากับเทวดาวันเดียว ชีวิตเราเท่ากับเทวดา ๕ ล้านปี แล้วคิดดูสิ เวลาเราตกไปแต่ละภพมันจะหมุน ไปอย่างนี้ เราจะบอก เกิดมาแล้วเป็นคู่สร้างคู่สม เกิดขอให้เกิดพบกันชาติหน้านะ

เมียไปเกิดเป็นเทวดานะ ไอ้ตัวไปเกิดเป็นแมลงวัน แมลงวันมัน ๗ วันไซ้ใหม่ ๗ วันมันเกิดแล้ว ไอ้นั้น ๕ ล้านปี มันเจอกันใหม่ แล้วอธิษฐานว่าขอให้เกิดพบกันทุกภพทุกชาติ แล้วไม่รู้ชาติใคร มันก็เวียนไป

โยม ๓ : เอ๊ะ! หลวงพ่อ อย่างนี้เป็นเทวดาก็ไม่ดีสิครับ อย่างนี้ก็เลยยุคพระพุทธเจ้ามาทุกพระองค์นะสิครับ

หลวงพ่อ : เลย เลย เขาถึงไม่อยากไป ถ้านักปฏิบัติแล้วเขาไม่เอาหรอก มนุษย์นี้สำคัญ มนุษย์นี้มันทำได้เรื่อยๆ

โยม ๓ : ก็คือถ้าเป็นเทวดาก็หลุดไปเลย

หลวงพ่อ : อันนี้มนุษย์เกิดเป็นมนุษย์ได้ไง

โยม ๓ : ขอมเกิดเป็นมนุษย์ดีกว่า

หลวงพ่อ : มนุษย์ดีกว่า

โยม ๑ : มนุษย์ยังได้ทำอะไรได้บ้าง เทวดาอยู่เฉยๆ

หลวงพ่อ : เขาไม่คิดอย่างนั้นนะสิ ทุกคนอยากเป็นเทวดา เทวดามันเหมือนกับพักยก ขึ้นไปเสวยสุขใจ ก็ไปอยู่อย่างนั้นนะ มันดีดี แล้วอย่างพวกเรานี้ทุกข์มากเลย เพราะเราต้องหาอยู่หากิน เทวดาอิมบุญ พอหมดอายุขัยมันก็ตาย

ก็เหมือนเราไปอยู่เฉยๆ ไปพัก มันสุขของเทวดานะ สุขเขาอิมทิพย์นะ แต่จริงๆ ทุกข์จริงๆ ทุกข์นะ เทวดานี้ทุกข์ ทุกข์เพราะอะไรรู้ไหม เพราะว่าเราไม่ต้องทำอะไรเลย เรามีกิน เรามีใช้ แต่ภูมิใจได้ไหม อ้าว! ลองคิดดูสิ ภูมิใจได้ไหม อยู่บ้านมีเงินมีทองใช้สบายเลย แต่ทุกข์ไหม? ๑๐๐ เปอร์เซนต์ เขาบอกว่าเทวดาสู้ๆ มันไปพูดถึงเรื่องภพไป แต่จริงๆ นะทุกข์ ไม่มีอะไรไม่สุขหรอก พรหมก็ทุกข์

จบแล้ว